

Goedenmorgen, vrienden.

Deze zondagmorgen wil ik met u beschouwen het probleem van onze directe projectie in andere werelden. Een zeer interessant probleem. U zult zeggen: Is dat een zondag-onderwerp? Zeker, want is niet het hele streven van de mensheid gericht op het bereiken van het Koninkrijk Gods, op het vinden a.h.w. van contact met engelen en wat dies meer zij?

Overall in de wereld van het begin der tijden af hebben de mensen gestreefd naar een bewustwording. Ze wilden eens praktisch contact hebben met die wereld van goden en van demonen; ze wilden doordringen in de eeuwige wijsheid. En die mogelijkheid bestaat er. Die mogelijkheid wordt ons van vele verschillende kanten voorgehouden. Jezus vertelt ons dat je de weg kunt vinden naar het Koninkrijk Gods, dat in je is; de Boeddha vertelt, dat de waarheid in je geboren wordt door de onthechting en het volgen van het juiste pad; Mohammed vertelt je dat degen, die zijn hoop en betrouwen op Allah stelt en - hij was een goed propagandist - daarnaast Mohammed accepteert als zijn enige profeet, ongetwijfeld de verlichting van de krachten der engelen in zich zal krijgen. (Dit staat om precies te zijn in de 34e Surah.) Al deze dingen tezamen maken m.i. het onderwerp belangrijk en interessant genoeg.

Dan wil ik allereerst beginnen met onze visie te geven. Meestal doen we dat pas achteraf; maar in dit geval geloof ik dat we eerst onze eigen opbouw mogen geven. De bekende feiten even kort herhaald:

Wanneer de mens leeft, is hij niet slechts een stoffelijk wezen, maar heeft daarnaast alle geestelijke voertuigen, die elk voor zich dus in contact kunnen zijn met hun eigen sfeer.

Zolang het sterkste interesse-punt, het sterkste punt voor de ontvangst van prikkels, dat voor u het stoflichaam is, overheerst, zullen deze andere slechts zo zwak de indrukken van hun eigen wereld kunnen ondergaan dat er geen sprake is van een bewust contact. Op het ogenblik echter dat men de stoffelijke invloeden kan beheersen, zullen bepaalde geestelijke voertuigen, gezien de sterke prikkels die ook in hun wereld bestaan, in die wereld gaan reageren en dan contact kunnen krijgen met hun omgeving.

Voor ons is dat allemaal natuurlijk heel mooi maar het blijft theorie. De belangen, die wij hebben bij een praktisch ontwaken, zijn niet te vervullen of te voldoen met alleen maar een reeks van stellingen. Daarom wil ik u het volgende voorleggen:

In de geest van elke mens leeft een geheimzinnige wereld, die hij zijn besloten droomwereld noemt misschien voor zich. Ergens in je leven voorstellingen, wensdromen en gedachten, die je eigenlijk niet eens durft te vervullen, omdat ze over het algemeen geprojecteerd worden in stoffelijke beelden. Toch zijn de impulsen, die aan die droomwereld ten grondslag liggen, over het algemeen niet alleen van zuiver stoffelijke aard. Er zitten andere behoeften en gedachten achter en zelfs de aardse psychologie is in staat u te verklaren, waarom u een zekere drang, een zekere behoefte, een droom in u draagt. Deze droomwereld als stoffelijke vertaling van geestelijke impulsen, wordt voor ons belangrijk. We moeten leren hoe we deze kunnen hanteren en wat we ermee kunnen doen.

Ik zal zo vrij zijn om allereerst een paar voorbeelden te geven van veel voorkomende droombeelden. Wij zien b.v. de droom van copulatie, waarbij dus een bepaalde persoon of een imaginair iets tot absolute eenheid met het eigen wezen wordt bevogen. Men denkt over het algemeen dat deze dromen alleen uit zuiver zinnelijke bron komen. Vaak is dat niet

waar. De mens heeft over het algemeen de behoefte aan eenheid. En die behoefte tot eenheid komt het sterkst tot uiting in wat we ongeveer Zomerlandsfeer noemen. Hij wil een-zijn met een gemeenschap. Zich daarin geborgen en gedragen weten en daardoor in staat zijn het in hem verborgen weten a.h.w. te doen opbloeien; het te openbaren. In heel veel gevallen is een dergelijke diep verborgen droomwereld, waar dit in feite voorkomt, niets anders dan een behoefte tot zelfopenbaring en zij behoort tot Zomerland. Dit betekent dat indien wij afstand kunnen doen van de voorstellingsreeks, als we de associatie met meer lichamelijke toestanden en mogelijkheden opzij kunnen zetten, wij daarvoor in de plaats kunnen krijgen het contact met Zomerland en al hetgene erin vertoeft. We kunnen ons bewust worden van een andere, een nieuwere, een lichtere wereld. We kunnen daarin opgaan.

Een ander voorbeeld is dat van mensen, in wie een zekere vernietigingsdroom leeft. Nu bedoel ik hierbij niet de haat-gedreven-vernietigingsdroom. Het is een droom zoals sommige kinderen vaak hebben. Ze denken helemaal niet met haat aan bepaalde mensen. Maar op een gegeven ogenblik zouden zij zichzelf willen zien met een kanon, met een machinegeweer, met een vlammenwerper of zelfs met een of ander geheimzinnig wapen, waarmee ze de hele wereld zouden kunnen uitroeien. En ze gebruiken dat wapen niet op wezens die ze kennen, maar op iets onbekends. Ze doden iets in zichzelf. Oppervlakkig bezien lijkt het of dit streven voortkomt uit bepaalde complexen. Maar als wij verder onderzoeken, blijken ook deze dromen vaak een zeer geestelijke zin te hebben. Op het ogenblik nl. dat wij in het mentaal gebied ontwaken en ons mentaal voertuig gaat doordringen in andere sferen en werelden, is de vormwereld voor ons een grote belemmering. Elk vormbewustzijn moet wegvallen om de werkelijk mentale invloed te ondergaan en door te dringen in die sferen, waarin licht en kleuren en klanken tezamen het beeld van de schepping weven op veel volmaakter manier dan het ooit kan worden uitgedrukt in de eenvoudige vorm van stof. Dan is heel vaak deze droom een onbewust zich verzetten tegen de vorm. Men wil al het storende in de omgeving uitroeien. Men wil alleen en verlaten overblijven in een niets om daarin zijn werkelijke "ik" te ontdekken. Het is wederom een contact met bepaalde sferen.

Ik kan natuurlijk nog enige voorbeelden geven, maar ik heb er nu twee genoemd, die door een schijnbare strijdigheid met elk geestelijk belang misschien zeer duidelijk illustreren dat elke soort van innerlijke droomwereld geestelijke associaties in zich bevatten kan.

Als we dan gaan nadenken over de mogelijkheid om onszelf geestelijk vrij te maken, doet zich allereerst de vraag voor, hoe we van de droomvoorstellingen af komen. Voor sommige mensen is het noodzakelijk dat zij de droom omzetten in de praktijk. Eerst dan gaat ze teloor, meestal door de diepe teleurstelling die ze inhoudt. In andere gevallen is het voldoende om die droom om te zetten. Men realiseert zich de achtergronden daarvan en gaat ze dus omzetten in meer waarheidsgetrouwe beelden. Er ontstaat dan een droomwereld die zozeer verwant is met de geestelijke wereld, waarin we onszelf zouden kunnen openbaren, dat hieruit alleen al de gedachte naar ons toe komt drijven: "Hé, heb ik nu gesproken met iemand in Zomerland of niet? Ik heb er toch een meester ontmoet. Hoe was het ook weer?" Het geheimzinnige in elke droomwereld krijgt steeds meer het aspect van een realiteit. Steeds sterker en sterker begint die realiteit te overheersen tot er een ogenblik komt, waarin we droom en werkelijkheid niet meer kunnen scheiden. Zijn we zover gekomen, dan gaan we ons aan de droom overgeven als aan een werkelijkheid en in dit accepteren van de droom als werkelijkheid ontstaat dan een scheiding van het niet-reële (uit het voorstellingsleven geboren) en het wel-reële. Want in de aanvaarding als werkelijkheid begint het levend element te veranderen, terwijl al het andere gelijk blijft en op de duur door het

levende zo sterk op de achtergrond wordt gebracht dat het slechts een decor is, waartegen onze beleving in een andere sfeer zich afspeelt.

Deze mogelijkheden zijn veel verder door te voeren dan de door mij genoemde mentale sfeer. In ons leeft zelfs een absoluut contact met het Goddelijke en ook dit kan ondergaan worden. Het vreemde is dat de behoefte om met het Goddelijke in contact te komen in de mens heel vaak wordt uitgedrukt door een diepe verlatenheid. Men heeft geen contact met mensen, men voelt zich absoluut alléén. Het lijkt alsof de hele wereld zich van je afwendt. Hierin wordt het besef uitgedrukt dat alle verschijnselen in zich niet voldoende zijn om de eenheid met de Godheid voor onszelf te ondergaan. Indien wij deze droom kunnen omzetten in een positieve vorm en kunnen gaan zeggen: "Ik wil dus tot mijn God gaan. Al die anderen laat ik gaarne van mij gaan, want slechts indien ik verlaten en alleen ben kan ik de grote openbaring ontvangen," dan krijgen wij de mogelijkheid om zeer sterk in ons het werkelijk contact met God te gaan voelen. Het is niet meer uit te drukken in een droombeeld. Het is een sensatie, een emotie, een ogenblik van kort geluk, maar het is er.

Het doordringen in deze andere werelden nu is een punt geweest dat telkenmale weer op de voorgrond kwam in het geloof van de mensheid. Als wij denken aan de mensen b.v., die gingen slapen in het licht der maan om zo gewekt te worden door de goden, dan vinden we hier in de eerste plaats wel een zeer praktische toepassing. De droomwereld wordt - ook al door de speciale instelling, die men heeft, de omstandigheden - tot een weerspiegeling van goddelijke werkingen. Het vreemde is dat b.v. in de tempels van de genezders deze dromen dan ook inderdaad voor diagnose kunnen worden gebruikt. Er is dus wel degelijk een mogelijkheid om hier via de slaaptoestand kennis te vergaren. Zij verklaarden dit natuurlijk op hun eigen wijze. In plaats van te zeggen, zoals wij: "Je moet openstaan voor die dingen en je moet vrijelijk van uit jezelf uitgaan om die dingen te bereiken," verkondigden zij de stelling: "Wanneer de mens zich smekend tot de goden wendt en zich aan hen overgeeft op een geheiligde plaats, zo zal hij door hen de openbaring ontvangen, waarom hij smeekt." Het is heel mooi, maar wat voor een openbaring? De openbaring van de kwaal die je hebt? De openbaring hoe je je zaken verder voort moet zetten? Dat is onbelangrijk. Hier wordt een zekere precognitie verward met het contact met de goden. Hier wordt de kennis van eigen wezen - in het onderbewustzijn aanwezig - gezien als een directe mededeling van hogere kracht. Gelukkig bestaan er dan ook nog andere dingen. In een van de tempels van Aesculapius droomde een jonge vrouw, die last had van wat wij tegenwoordig reumatiek noemen, zenuwreumatiek. Ze vertelt haar droom van een lichtende gestalte, van een reeks van woorden en begrippen en dan roept de priester verbaasd uit en hij legt het ook vast in de annalen van de tempel: "Ziet, deze vrouw werd beroerd door de hoogste waarde. De god daalde tot haar af en sprak tot haar mond, zodat zij kende de wereld der goden en onttrokken was aan ons bestaan." Hij moet ongetwijfeld heel diep onder de indruk zijn geweest, anders zou hij dat niet neergeschreven hebben. Maar hier krijgen wij dus niet alleen een contact met een andere sfeer maar ook de weergave van een openbaring uit die sfeer. Het is natuurlijk gemakkelijk om te zeggen: "Ja, goed, trance-mediumschap geeft ons dezelfde mogelijkheid." In beperkte mate wel. Maar waar de géést kan gaan in hogere sferen, de geest van de stof die over het voertuig daartoe beschikt, kan nog niet altijd net ovenveel gemak als een geest uit hogere sferen terugkeren. Voor de openbaring van het Allerhoogste is een mediumschap niet voldoende. Het kan hoogstens als een inspiratieve golf neerdalen op de mens en dan die mens bewegen om te spreken. Maar het blijft de mens, die spreekt, niet de godheid. Maar de geest die ingaat tot deze hogere sferen kan onvervormde waarden ontvangen en onder de beheersing daarvan méér weergeven dan tot zijn eigen kennis, begrip of onderbewustzijn behoort. Het is dus een zeer belangrijk verschijnsel.

Ik zou verder kunnen gaan met op te sommen op welke wijze dit alles bereikt werd. Ik zou u kunnen wijzen op de z.g. geheiligde tempelprostitutie, die ook vaak gebruikt werd om door uitputting tot dergelijke toestanden te komen. Ik zou u kunnen wijzen op het gebruik van verschillende narcotica; op de brandende hennep die voor vele orakels gebruikt werd en de stellingen, die eraan gebonden zijn. Het komt allemaal op hetzelfde neer. Of wel men tracht de geest tot de mens te doen afdalen, of - wat belangrijker is en dat is bij de grote orakels ook het geval - men laat de mens doordringen in geestelijke werelden. De inwijdingsgeheimen van Egypte, van het oude Griekenland, ja, zelfs de inwijdingsgeheimen van bepaalde secten in het late-re Europa, zijn hierop gebaseerd. Het is zo belangrijk en zo oud. Oud, want laat ons nu eens een paar stellingen gaan aanhalen van de verschillende grote leraren, meesters uit de oudheid en uit het heden.

In de tweede cyclus van Atlantis wordt o.m. het volgende opgetekend:

"Vrij is de mens, die meester is over zichzelf. Want hij, die achterlaat wat hem als voertuig dient op de wereld, dringt vrijelijk door tot achter de poorten des doods. Gaande van wereld tot wereld ontvangt men het begrip dat het mogelijk maakt op deze wereld - vrij vertaald - wonderen te doen. (Het is in feite de realiteit, waarbij het mogelijk blijkt het hogere in stoffelijke vorm uit te drukken. Maar dit komt op wonderen doen neer.)

Ieder, die deze poorten kan doorschrijden zonder vrees en zonder angstige vlucht terug tot zichzelf, ontvangt de bloem van licht. Die bloem van licht is de zich openplooiende werkelijkheid, de goddelijke openbaring. En wie deze bloem bezit kan haar slechts verliezen door de angst. Zo ga in, vrij van angst en ervaar de hoogte, die in u besloten ligt."

Let wel: "in u besloten ligt." Een betrekkelijk lange tijd later vinden we in Indië een filosoof, die ook al over ditzelfde predikt en dit zegt:

"Het is belangrijk het "ik" te kennen en uit te drukken. Om dit te bereiken moet men doordringen in de diepten van eigen wezen. In zich draagt de mens de volledige reeks van openbaringen, waardoor elke hemel en hellewereld voor hem geopenbaard kan worden. Hij kan daarin binnengaan, ze kennen. Hij kan haar verkie^{zen} of verwerpen, want dit is de vrijheid van hen, die hun innerlijk wezen openbaarden. Zij zijn niet slechts zichzelf in elke sfeer, maar verkiezen steeds elke sfeer of wereld die in dit "ik" als harmonische factor behoort."

Hier wordt dus de gedachtengang al iets verder ontwikkeld. Er is een wisselwerking. Het voertuig waarin je leeft, de intentie waarmee je leeft, de kracht van je voertuigen in de geest, al deze dingen tezamen brengen niet alleen in jezelf het "ik" tot ontwikkeling maar ze halen - dit zegt deze wijsgeer ons - dus de sfeer, de wereld eigenlijk naar binnen. Dat is heel iets belangrijks. Niet wij gaan uit in een andere sfeer, maar wij laten die sfeer in ons intreden.

En nu wordt het misschien tijd om iets uit een van de Griekse inwijdingsmysteriën aan te halen. Daar vinden we nl. een zeer eigenaardige verklaring, die behoort tot de z.g. hoogste trap. Ik ga haar niet helemaal vertellen, want er zijn geheimen die ook u nog niet behoren, nietwaar. Het deel dat ik dan wil citeren, luidt als volgt:

"Rond ons zijn alle dingen - de afgrond en het licht, het festijn en de dood. En wij zullen de sleutel hanteren en de poorten van de tempel openen, opdat kan binnengaan wat wij toegang wensen te verschaffen. En zo hetgeen rond ons is in ons nemende en het makend tot deel van ons wezen, zullen wij bereiken de perfecte vorm, waarin wij behoren voor - zeg maar - de cosmos, het zijnde, de grote God."

Al deze termen zijn als vertaling in dit verband aanvaardbaar. Hier

treedt weer een eigenaardigheid op de voorgrond. Het is niet alleen voor onszelf dat wij kunnen uittreden in de sferen, dat wij in die sferen kunnen leren en kunnen leven. Er is nog iets anders. Wij moeten al datgene, wat in harmonie met ons wezen staat in ons laten doordringen. In onszelf kristalliseert dat a.h.w. het geeft ons een vorm. Niet alleen een inhoud maar een vorm. En deze vorm is de vorm der volmaaktheid. Een gedachtengang die we oppervlakkiger in vele latere mysteriën bevestigd vinden. Nu horen daar allemaal aanwijzingen bij over de wijze, waarop dat te bereiken is. En u moet me niet kwalijk nemen dat ik daar op een zondagmorgen niet óp in ga.

Laat ons eens gaan zien wat Jezus zelf daarover zegt. Dan komen we natuurlijk - het is haast een doodgeprate gemeenplaats geworden - weer bij dat "Koninkrijk Gods dat in ons is". Maar nu wil ik dan even grijpen naar de leringen van Jezus aan Johannes. We hebben dat wel eens gedaan en ook al staan die dan niet geregistreerd als "de waarheid", u zult misschien van ons wel willen aannemen dat die woorden gesproken zijn, dat de lessen gegeven zijn. Ik ga dit vrij weergeven, niet als een samenspraak. Met Johannes sprekende over dat Koninkrijk Gods, dat ook voor hem een raadsel was, vertelt Jezus hem dan het volgende:

"De Vader is rond ons in Zijn volmaaktheid en in Zijn volledigheid. Te allen tijde staat Hij bereid om ons te steunen en te dragen. Wij zijn a.h.w. een onvolmaakte leegte, die drijft in de zee van de volmaaktheid Gods." (Jezus gebruikte zelfs de Dode Zee als vergelijking.) "Zolang wij deze leegte behouden, drijven wij op het Goddelijke maar zijn er geen deel van. Toch dragen wij in ons een mogelijkheid om God geheel te aanvaarden. Op het ogenblik dat wij dit doen zijn wij deel geworden van de oceaan. Zij draagt ons niet meer, wij zijn er één mee. Zo is de Vader dan t.o.v. de mens. Het Koninkrijk Gods in ons wordt ons geopenbaard, wanneer wij alle krachten, die buiten en binnen ons bestaan, toelaten tot ons wezen en bewustzijn en ons hele wezen en handelen richten op hetgeen in ons bestaat."

Dit is ook weer mystiek, dat geef ik graag toe. Maar er zit natuurlijk een reeks van praktische kanten aan. Ik heb u nu wat leringen voorgehouden, maar ik zal nog even op de praktijk terugkomen, als ik mag.

Kijk eens, het zal u duidelijk zijn dat je niet één, twee, drie zegt: "Ik ga naar die sfeer" en dat je er dan bent. Het is heel mooi om te spreken over het Koninkrijk Gods in je, maar je moet het a.h.w. veroveren. Nu zegt men wel: "Klop en u zal worden opengedaan." Natuurlijk, als je weet aan welke deur je moet kloppen. "Vraag en u zal gegeven worden." Maar wat moet je vragen? De vraag is een raadsel. In de inwijding is de vraag een zeer bepaalde. De poort waaraan moet worden geklopt is een zeer bepaalde, met een zeer bepaalde naam. Alleen door de juiste vraag te kiezen, door de juiste poort a.h.w. te kiezen, kun je verdergaan. En die poort zowel als die vraag zijn voor elke mens verschillend. Er is niet een algemene Groot-orde van Inwijding te vinden. Wij dragen in onszelf een bepaalde vraag (moet ik zeggen een bepaald verlangen), dat het voor ons belangrijke is. Dit verlangen is voor ons het middel om krachten te bereiken, om boven onszelf uit te stijgen. Niet iedereen kan dat doen op abstracte manier. Er zijn mensen, die moeten ervoor werken. Er zijn mensen, die deze vrijheid bijna bereiken als ze zingen in het bad zelfs. Het absurde en het sublieme liggen hier zo dicht naast elkaar, daar kun je werkelijk geen weg meer in vinden. Je kunt alleen maar zeggen: "Ergens in mij is iets, wat mijn leven in feite beheerst. Er is een verlangen, een vraag, die domineert te allen tijde." Wanneer je dat weet, dan kun je ook zeggen: "Dit is de vraag, die gesteld moet worden. Dit is het belangrijke van mijn leven en van mijn wezen. Als ik dit openbaar, kom ik verder. Want doordat ik dit voor mij belangrijke formuleer, schep ik a.h.w. in mijzelf de beantwoording, de echo uit de eeuwigheid. Ik kom tot zelfkennis over een zeer belangrijk deel van mijn bestaan, maar ook tot

een weten omtrent de betekenis die het cosmisch heeft." Het houdt een zekere eenzijdigheid in. Maar wanneer we deze kennis eenmaal verworven hebben, moeten we nog verdergaan voor de feitelijke inwijding kan plaats vinden. Want we staan nu voor de poort.

Welke poort? Wat zullen we kiezen?

Zullen we kiezen de materiële bevrediging, die uit de oplossing in dat "ik" nu door de vraag voort kan komen?

Zullen we kiezen de weg van de mystiek, van het geheimzinnige?

Zullen we zoeken naar occulte krachten, naar magische bereiking?

Zullen we zoeken naar misschien alleen het uitgaan naar andere sferen of zullen we juist trachten een invalspoort te worden voor andere sferen in de wereld?

Ieder moet dat voor zich kiezen.

De poort die we doorgaan heeft vele namen en voor elk van u is die verschillend.

En toch heeft ze altijd één ding gemeen, onverschillig wie haar zoekt en betreden wil, namelijk dit:

"Wij kunnen alleen een poort doorgaan, indien ons verlangen daartoe sterk genoeg en indien wij ons van de betekenis ervan bewust zijn."

Als wij de poort willen ingaan van het occulte of van het mystieke, moeten wij ons realiseren wat het is. Wij moeten niet volstaan met alleen wat symbolische verhaaltjes en tekens. Wij moeten niet volstaan met misschien slechts een rituaaltje of een plechtstatigheid. We moeten verder doordringen. We moeten de géést, de essence van de zaak in onszelf verwerken. En pas dan opent zich de poort. Want pas dan hebben we werkelijk aangeklopt. Begrijpt u. Nu gebruik ik hier dus iets waar ik in het begin over sprak als illustratie hiervoor. Het is misschien tevens een vingerwijzing in welke zin deze spreuk uit te leggen.

Voor ons moet het bereiken altijd persoonlijk zijn. Er bestaat geen gemeenschappelijke weg tot andere werelden. Maar voor ieder van ons is er, wanneer we in de stof zijn, een weg tot elke andere wereld. We dragen die in onszelf. Het antwoord, dat we krijgen op onze vragen, is een bewustzijn dat in ons verborgen is. De deur, die opengaat op ons kloppen, is de hinderpaal van ons eigen voorstellingsvermogen, die bezwijken zal voor onze eigen wil. Wij zijn het zèlf, die in ons de begrenzingen van voorstellingsvermogen, van denken zullen moeten slechten. Dit is een zo vergaand proces dat u zult ontdekken dat hiervoor geen algemene en praktische stelregel te geven is. Wel zijn er enkele regels te geven voor de gewone mens om te kunnen beginnen met deze innerlijke arbeid. En voordat ik dan afscheid ga nemen van u, wil ik nog een paar van die regels opsommen. Luistert u goed.

"Indien gij wilt bidden en gij hongert, stil uw honger, opdat uw gebed geen begeerte zij.

Indien gij wilt zoeken, zo oriënteer u over hetgeen gij zoeken kunt.

Kies uit de vele mogelijkheden de ene, die u op dit ogenblik de beste en de meest begeerlijke lijkt. Eerst zo zal heel uw wezen kunnen streven naar één punt.

Tracht nooit vele dingen gelijktijdig te doen - geest noch stof zijn daartoe in staat. Indien het werk van de geest gedaan moet worden, zo dient de stof te rusten. Indien echter het werk van de stof volbracht moet worden, laat ook dan de geest rust, opdat zij niet geboeid wordt aan werken die beneden haar inhoud en waardigheid liggen. Dan de laatste regel: Durf een scheiding te maken tussen stoffelijk en geestelijk leven. Gij beleeft beide. Zij zullen harmonisch zijn, wanneer zij beide uitdrukking van uw wezen zijn. Geest en stof mogen echter niet met elkaar worden verknoot in het zoeken naar bewustzijn. Eerst in de bewustwording groeien stof en geest weer tot een hechte eenheid, die uitdrukking geeft niet alleen aan het eigen "ik" maar ook aan de Goddelijke Kracht, die zich binnen dit "ik" openbaarde."

Ja, vrienden, daarmee heb ik dan mijn eigen plicht gedaan. Ik hoop dat u daar iets uit hebt geleerd; er een paar denkbeelden uit heeft gekregen. Ik hoop vooral dat u zich ook de moeite zult getroosten om die eens te verwerken, er verder op door te gaan. Dan zijn er altijd avonden genoeg, waarop u zo tersluiks een vraagje kunt lanceren, dat eventueel een antwoord kan uitlokken dat duistere geheimen iets helderder maakt.

Nu is het tijd voor de volgende spreker om aan het woord te komen en wens ik u dus allemaal verder een heel genoeglijke halfwinterse zondag.

-:-

Goedenmorgen, vrienden.

Na deze esoterische spraakwaterval is het voor mij een beetje moeilijk om meteen op gang te komen. Toch heb ik ook mijn eigen zienswijze natuurlijk op de sferen en de werking ervan. En misschien is het wel aardig om als tegenstelling tot het eerste onderwerp nu kort te spreken over de invloed, die van uit de sferen te bereiken kan en hoe de sfeer in u kan werken.

Als nl. de kracht van een bepaalde wereld een uiting zoekt, dan verzamelt zij een enorm potentiaal op die plaats waar volgens het bewustzijn een openbaring zou moeten geschieden. Om het eenvoudig te stellen: in sfeer één of negen of elf komt men algemeen tot het bewustzijn dat een waarschuwing aan de wereld moet worden gegeven. Vaak beïnvloed door een hogere leiding, komt een van de wezens van zo'n sfeer tot de conclusie: zó moet die waarschuwing gegeven worden. Dan verenigt zich het streven van steeds meer entiteiten op die ene plaats, zou ik haast zeggen, dit ene idee dus en probeert door te breken. Wanneer nu eenvoudig bereikt kan worden dat die waarschuwing is uitgesproken, ook al is het misschien niet in een omgeving die daarvoor bijzonder belangrijk is, dan blijft de spanning achterwege. Men heeft het idee dat de taak is volbracht. Hoe groter echter de weerstand is die, door b.v. de stofwereld, tegen dit doordringen van een hogere sfeer wordt opgeworpen, hoe groter het aantal krachten, dat één wordt. Men - vergeet niet - de poging van een reeks mensen om een weerstand te overwinnen, wordt niet geheel in arbeidsvermogen omgezet, maar onze gedachtenkracht kan zich accumuleren als electriciteit in een daarvoor geschikte accumulator. Zij blijft voor een zeer groot gedeelte bewaard. Zelfs indien entiteiten zich van het pogen tijdelijk zouden afwenden om iets anders te doen, zal de kracht die zij voor het project hebben afgestaan geconcentreerd blijven op dit ene punt. Het resultaat is dat naarmate de weerstand hoger is in een lagere wereld de zekerheid groter wordt dat te eniger tijd de werking en waarschuwing zich als met een explosief effect zich zullen ontladen. Ik vertel dit nu maar allereerst om u duidelijk te maken, dat indien werkelijk van uit een hogere sfeer invloed op aarde móét worden uitgeoefend, geen enkele belemmering van lagere sfeer of de wereld zelve dit kan verhinderen. Integendeel! Hoe groter de weerstand van de lagere sfeer of wereld, hoe zekerder, hoe groter maar ook hoe vernietigender vaak het effect van de hogere geestelijke openbaring zal zijn. Zij zal daardoor te allen tijde haar doel, nl. een algehele openbaring, kunnen bereiken.

Nu is het misschien voor u wel gelukkig dat dergelijke explosieve effecten op geestelijk terrein niet al te vaak voorkomen. Het zou voor u ongetwijfeld lastig zijn, als elke bijeenkomst van onze groep een soort geestelijke explosie werd van allerhand krachten, die als gevolg daarvan rond u gaan. Maar wij moeten goed begrijpen dat de weerstand zelf bepaalt de kracht, waarmee een openbaring kan plaatsvinden. Het bepaalt echter

niet de juistheid. Een oorlogsvergelijking is hier misschien wel op z'n plaats. Kijk eens: als ik met één kogel schiet en ik kan daarmee zuiver raken, dan boor ik desnoods een gaatje waardoor ik schoppenaas uit de kaart schiet. Wanneer ik om ditzelfde te bereiken echter moet grijpen naar een kanon, vernietig ik niet alleen de kaart met de schoppenaas, maar ook het hele huis, waarin die kaart zich bevindt. Zou dat huis te sterk zijn, dan zou ik verder grijpen en zou ik misschien een luchtmijn nemen en zo een heel huizenblok vernietigen. Of misschien zelfs een atoombom en een heel deel van een land plat gooien. Mijn doel is in alle gevallen inderdaad wel bereikt. Maar er zijn te veel neveneffecten ontstaan, die niet geheel beheerst kunnen worden.

De geest geeft dan ook de voorkeur aan een zo eenvoudige en rechtstreeks mogelijke werking in de mens. Nu is dat voor ons, die in zekere zin toch nog wel aan de aarde verwant zijn, eenvoudig. Maar hoe hoger de geest komt, hoe minder uitdrukkingsmogelijkheden zij b.v. in een stoffelijk voertuig vindt. Voor ons is het een zoeken en kiezen om de woorden juist te plaatsen. Maar voor hen zijn er geen woorden meer, die een begrip weergeven. Zij zullen dan over het algemeen ook trachten om te werken met sfeer i.p.v. met zuivere woorden. Die sfeer kan een heel sterke inwerking hebben. Ze kan in de mens - al realiseert hij zich dat niet - een verandering tot stand brengen. Zij kan a.h.w. , mits door een meester gehanteerd, als een ontledmes de zere plekken uitsnijden of datgene toevoegen wat door een vergrote schoonheid op de wereld zijn invloed niet missen kan. Het hanteren van sfeer is dan ook een specialiteit van de vormloze sferen en meestal van de zuivere lichtsferen. Wanneer wij komen tot invloeden uit de sferen van klank en kleur en geluid, dan zijn er nog andere mogelijkheden. Wij kunnen dan nl. ook illusies gaan scheppen bij de mens. U noemt dat soms ook helderhorend zijn, maar dat is het feitelijk niet. In uzelf worden steeds weer impulsen van het bewustzijn gewekt. U gaat tot uzelf spreken; u vertelt uzelf niets nieuws. Maar de manier waarop u tot uzelf spreekt, zal uw stemming bepalen. En die stemming zal u dan weer in staat stellen om iets wat u bereikt uit deze sfeer weer te geven. In al deze gevallen is dus het handelen, het reageren van de mens in de wereld haast onbewust. Nu ja, wij eenvoudige jongens doen dat wat anders. In de eerste plaats komen wij dus met u praten. En dan praten wij over heel veel verschillende onderwerpen. En dan zeggen we dingen, waarvan u denkt: Wat bedoelen ze daar nu eigenlijk mee? Maar wat doen we? Wij bouwen uit de begrippen in uzelf a.h.w. een sleutel die past op onze wereld. Wij brengen in uw denken een steeds sterker contact met onze wereld. En daardoor kan tussen uw wereld en de onze als het ware een berichtendienst worden georganiseerd en zullen wij op den duur in staat zijn om de mensen te helpen en bij te staan krachtens datgene wat hij in zich gewekt heeft. U zult begrijpen dat je ook voor dat praten lang niet altijd de goede mogelijkheid, de goede weg vindt.

Dan zijn er nog andere methoden. Eén daarvan is het voortdurend omringen van een mens met één begrip, dus een concentratie onzerzijds. Dit kan dan zo sterk die mens omgeven, dat van alle kanten uit de wereld hetzelfde op hem toe schijnt te komen. Hij zal dat vaak niet begrijpen. Maar als hij begrijpt wat er op hem wordt afgedrukt, zal hij ook begrijpen dat hij dit begrip juist moet kunnen hanteren in verband met de sfeer. Gebeurt dat, dan zijn we ook weer klaar. Is ook dat niet mogelijk, dan gaan we b.v. iemand laten tekenen of schilderen of schrijven. Bij voorkeur op een manier die niet zijn eigene is natuurlijk. Wij scheppen voorwerp, waaraan hij een zekere para-normale kwaliteit niet kan ontzeggen. Er ontstaat een contact tussen de schepper en zijn werk. Onze invloed ligt in het voorwerp, maar vormt een binding met degeen door wie wij het geschapen hebben. Van uit het voorwerp kunnen wij weer de persoon beïnvloeden. Vandaar dat er zoveel mediamieke schilders, boetseerders, beeldhouwers zijn die van hun eigen werken geen afstand

kunnen doen. Het is voor hen de werkelijke band geworden met ons. Eerst wanneer die band innerlijk gerealiseerd is gaan ze plotseling heel royaal doen met diezelfde dingen, die ze eerst voorzichtiger dan kroonjuwelen hebben behandeld.

We hebben natuurlijk een bepaald doel, wanneer we de mensen in de wereld trachten te beïnvloeden. Dat doel is nu zo eenvoudig als het maar kan. Jullie weten niet dat jullie in onze sferen ook aanwezig bent. We kunnen dat bewustzijn ook niet bereiken van uit onze sferen. Dat moet langs een omweg gaan. Maar wat jullie hier op aarde denken en doen, vooral de innerlijke verdeeldheid, de tweestrijd die in je bestaat, dat is zo iets als een brandweersirene, die vlak naast je blijft loeien of een baby die midden in een ernstig gesprek of een heerlijke nachtrust aan het blèren slaat, totdat je niet meer weet waar je aan toe bent. Jullie zijn vaak voor ons storende elementen. Maar.... de brandsirene wijst op een brand en het schreeuwen van baby betekent dan toch dat je ervoor moet zorgen. Er zijn zekere plichten aan verbonden. Om dus onze eigen rust te helpen handhaven en misschien ook zelf nog wat wijzer te worden, werken wij op de stof in met de practisch al- één geldende bedoeling om in onze sfeer, dus in onze eigen wereld, een harmonie te scheppen met de mens of dat deel van de mens, dat in die sfeer thuis hoort. Dat die beïnvloeding dan het gehele wezen be- roert is eigenlijk oorspronkelijk een bijproduct. En pas wanneer wij onszelf van verscheidene werelden bewust zijn geworden zullen wij die inwerking gaan richten op het hoogste in ons. En dan gaan we proberen onze God- heid, ons contact met God, harmonisch te maken met het mogelijk contact met God in een ander. Op die manier gaat het dan van uit onze wereld. Zo mogen we wel zeggen, dat de Heer Zijn engelen en geesten heeft opge- roepen en hun gezegd heeft:

"Ziet, dezen die Ik heb uitgeworpen uit het paradijs, zult gij hoe- den, opdat zij zich een paradijs herwinnen en uit zich Mijne waarheid en werkelijkheid betreden."

Dat is ook niet uit de Joodse Bijbel - hoe vreemd als jullie dat mis- schien klinkt - maar het is uit een Perzisch verhaal, dat gaat over het begin van de schepping en waarin ook de paradijs-mythe ter sprake komt.

Nou, nu heb ik ook mijn taak gedaan. Het is misschien niet erg kerkelijk of plechtig vandaag. Maar per slot van rekening er zijn be- langrijker dingen, dacht ik zo. En ik heb op mijn manier mijn best gedaan om daar ook wat over te vertellen.

-:-

E E N F I G U R A N T .

Wanneer je naar de Bühne kijkt en ziet het grote spel,
dan zie je niet de figurant en toch bemerk je hem wel.

Hij geeft de sfeer,
hij geeft het aanzijn aan een schijn van werkelijkheid,
hij creëert voor u als het ware deel van een realiteit,
die achtergrond is - niet beleefd.

Toch met de nadruk op datgene waarnaar de acteur steeds
heeft gestreefd.

Misschien heb je soms wel het land en voel je je als figurant.
Bedenk wel, het is een zeer belangrijke taak,
die misschien geen bekwaamheden vraagt,
maar in zich toch wel een zeer grote verantwoordelijkheid
voor het slagen van alle dingen draagt.

Gaat het erom
de hoofdrol te spelen in het leven?
Gaat het erom
met een wijds gebaar de anderen weg te spelen van 't toneel,
een ander te onthouden zijn deel in de roem
en slechts voor jezelf te vergaren
datgene, wat je belangrijk lijkt?
Is 't belangrijk
dat jouw naam als een kreet boven alle andere namen prijkt?
Ach, in het levensspel zijn zoveel acteurs en zoveel klinkende
namen,
dat ze tezaam doordeseemen heel de geschiedenis en al het zijn
en waan
en toch de werkelijkheid niet geven.

De werkelijkheid? Dat is het leven.
En bekijk je die werkelijkheid van alle kanten, dan zie je dat de lijn
door het grote wordt gegeven, maar het beeld wordt gevormd
door figuranten.

Heb deel aan het geheel.
Wees deel van het geheel!
Volbreng al wat je rol met zich brengt, ook wanneer het bete-
kent dat je stom moet zijn of een enkele traan soms moet plengen.
Speel je rol op het wereldtoneel.
Wees één met de goddelijke Kracht,
die het stuk heeft geschreven
en heel de montering van sterren en zon tot stand heeft gebracht.
Speel je rol, het is niet veel.
Volbreng je taak, aanvaard het deel
dat in het leven jou is gegeven.
Dan zul je eindelijk beseffen,
hoe aan het slot van de vertoning en het einde van het streven
vervulling staat voor alle tijd.
Voor figurant en hoofdrolspeler geldt dan dezelfde werkelijkheid.

Nu nog een kort commentaar:
Kijk eens beste mensen, jullie zijn in zekere zin allemaal figura-
tie. Je loopt hard en je beweegt. Je doet in je eigen omgeving ontzet-
tend veel, maar voor de werkelijke ontwikkeling van uw wereld betekent
het niet zo veel, hoor. Natuurlijk, je hebt mede invloed. Je helpt de
sfeer scheppen, waarmee de groten kunnen werken. En als een groot ac-
teur door een perfecte figuratie wordt gesteund, wanneer de aankleding
in orde is, ja, dan is de sfeer beter, dan sláágt de voorstelling be-
ter.

De groteren, die geestelijk hun kracht op de wereld doen gelden,
zullen te allen tijde in staat zijn die wereld te dwingen in de richting
waarin ze moet gaan. Maar u als figuranten maakt uit of dit gewrongen,
onplezierig en onaangenaam gaat of dat het gaat met een geleidelijkheid,
met een gevoel van harmonie en van schoonheid.

Vrienden, u bent de figuranten van de tijd, speel uw rol goed.
Dan ervaart u hoe de goddelijke krachten harmonie scheppen in het heelal,
harmonie waarvan u deel uitmaakt, waardoor u ver verheven boven uw eigen
weten en kunnen één bent met hen in hun pogen en streven. En in die een-
heid bent u dicht bij het einddoel dat heet: één-zijn met God.

:--:~